

[Statsministeren.]

ønsker. Dernæst forsømmer de to partier ikke nogen lejlighed til at stille skattelettelser i udsigt. En forsvarsordning efter sagkyndigt mønster ville imidlertid ikke alene gøre enhver tale om skattelettelse umulig, den ville efter alt at dømme forudsætte en øget og ikke uvæsentlig ny skatteudskrivning. Men lad mig igen udtrykke min tilfredshed med den forhandlingsvilje, der er udtrykt af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Poul Møller. Jeg kan i den anledning henvide til, at vi fra regeringens side gentagne gange har betegnet forsvarsforslaget som et forhandlingsgrundlag. Dette gælder også i dag. Regeringen håber fortsat på et positivt udfald af de forhandlinger, der finder sted i det nedsatte forsvarsudvalg.

Må jeg så gøre et par bemærkninger til forskellige udtalelser, der er fremsat. Jeg skal ikke brede mig over mange og vide felter, men nøjes med enkelte kommentarer.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at de ofre, regeringens politik pålagde befolkningen, var unødvendige. Nu tror jeg ikke, man skal være bagklog. Lad os prøve på at huske tilbage til situationen i maj 1957. Var der nogen, som dengang turde have blot håbet på den fremgang, vi senere fik i valutastillingen? Var der i det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser her og andetsteds nogen lys optimisme med hensyn til en gunstig valutarisk udvikling? Jeg tror, vi alle sammen mindes de udtalelser, der blev fremsat, og mon ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksens indstilling til spørgsmålet om dannelse af regeringen måske havde været en anden, hvis det ærede medlem havde kunnet forudse den meget betydelige forbedring i vore økonomiske forhold og i vor valutariske stilling, som siden da er sket. Sandheden er, at vi dengang befandt os på en farlig kant, valutarisk set. Ingen af os lagde skjul på det under de drøftelser, der da fandt sted. Valutareserven nåede ned på så lavt et niveau, at ingen ansvarlig regering turde løbe den risiko, der ville have været forbundet med ikke at foretage sig noget. Det vil også her erindres, at den engelske valuta nogle måneder senere, i august 1957, kom ud for en meget alvorlig krise, der førte til

dybtgående økonomiske indgreb af den engelske regering.

Mon ikke man kan forestille sig, hvorledes stillingen kunne have udviklet sig for den danske krone, hvis vi ikke allerede i juni havde truffet forholdsregler til at rette situationen op? Det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti havde jo også planer, som det ærede medlem selv er gået ind på i sin tale i dag, om at gribe ind for at styrke valutastillingen ved den lejlighed. Det ærede medlem omtalte selv tanken om en deponeringsordning, men antydede samtidig behændigt, at den rigtignok ikke ville have pålagt befolkningen ofre. Mon ikke meningen med deponeringsordningen var, at den skulle dæmpe valutaforbruget, og mon ikke fordyrelsen af importvarer og den kreditstramning, som var blevet følgen af en deponeringsordning, ville have medført ofre for befolkningen? Jeg synes egentlig, det ærede medlem hellere lige ud skulle sige, at han mente, at de ofre, der var nødvendige, skulle bæres af andre befolkningsgrupper end dem, der kom til at bære dem.

Det ærede medlem hr. Poul Møller gav i en beskrivelse af den økonomiske udvikling her i landet siden 1950 et billede, der næsten var dystert. Jeg skal ikke bestride, at der er den kerne af sandhed i det ærede medlems ord, at Danmark gennem en årrække har været udsat for betydelig økonomisk nedgang, og at arbejdsløsheden gennem flere år lå på et alt for højt niveau. Men billedet var ærlig talt meget unuanceret, og er det egentlig helt på sin plads at fremdrage dette netop nu, da man fra oppositionens side beklager sig over, at beskæftigelsen her i landet er for høj? Er det rigtigt at foretage denne sammenligning med andre lande netop nu, da Danmark er et af de lande i Europa, der har stærkest fremgang i produktionen og er — lad mig tilføje det — et af de lande, der har de bedste resultater at opvise med hensyn til fremgang af industrieksporten? Det kan dog ikke stå så helt dårligt til med industriens konkurrenceevne, når vi gennem de senere år, hvor det økonomiske opsving ude i Europa er taget stærkt af, fortsat har haft en årlig stigning i industrieksporten på omkring 15 pct. Er det politisk særlig klogt at fremdrage hele udviklingen siden 1950?